

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci žalobce **A.M.**, bytem [REDACTED], zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2017, č. j. OD 613/17-3/67.1/17165/Rg

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 25. 5. 2017, č. j. OD 613/17-3/67.1/17165/Rg, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonce nad Nisou, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 3. 2017, č. j.: 26620/2017. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítnul jako nedůvodné námitky žalobce proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů a potvrdil provedený záznam 12 bodů ke dni 17. 9. 2016 podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Žalobce uvedl, že žalovaný řádně nereflektoval na odvolací důvody, nezabýval se předloženými důkazy, konkrétně rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje

ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. Přitom z uvedeného rozhodnutí, jakož i dalších rozhodnutí odvolacích orgánů (které žalobce v žalobě konkrétně označil a soudu spolu s rozhodnutím Městského úřadu Písek předložil) vyplývá praxe těchto odvolacích správních orgánů, jež v prakticky shodných věcech posuzovaly, zda i jednotlivé podklady (rozhodnutí vydaná v blokových řízeních) mohou být způsobilým podkladem pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z hlediska právní jistoty považoval za nemyslitelné, aby tytéž správní orgány v jiné místní působnosti postupovaly a rozhodovaly způsobem odlišným.

Následně žalobce uplatnil žalobní námitku, která směřovala do nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Nesouhlasil se závěrem žalovaného jako odvolacího orgánu, že nemůže posuzovat jednotlivé podklady, přestože, jak uvedl dříve, správní praxe je odlišná. Žalovanému vytýkal, že jako jediné důkazy, které žalovaný posuzoval, byla oznámení od oddělení policie o spáchání přestupku, která však podle žalobce nemohou být dostatečným důkazem, a mají být porovnána s předmětným rozhodnutím. Podle žalobce rozhodnutí v blokových řízeních série ■■■ č. bloku ■■■ a série ■■■ č. bloku ■■■ nesplňují dostatečnou individualizaci skutku, naproti tomu z rozhodnutí v blokovém řízení série ■■■ č. bloku ■■■ plyne dodržení zákonem stanovených požadavků.

K tomuto žalobnímu bodu následně žaloba v obecné rovině rozvedla, za jakých okolností není pokutový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů. Žalobce identifikoval případy, kdy z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, upozornil na nepřípustnost použití zkratk, ze kterých nelze dostatečným způsobem seznat vytýkané jednání, kdy nestačí uvést pouze „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“. Také musí být z rozhodnutí zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, údaje musí být čitelné, srozumitelné a přehledné. Také musí být z rozhodnutí zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo vyloučeno, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci.

K jednotlivým pokutovým blokům pak žalobce uplatnil následující výhrady:

K pokutovým blokům ze dne 7. 3. 2016, 29. 3. 2015, 17. 5. 2014, 11. 1. 2014 žalobce zcela shodně namítal, že obsahují chybnou právní kvalifikaci, neboť je v nich uvedeno pouze „125c/1f4“. Dle žalobce chybí rovněž uvedení konkrétního místa spáchání přestupku, aby bylo možné určit, zda k přestupku došlo na místě veřejně přístupném či soukromém pozemku a vyvstává i pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Popis skutku „rychlost“, resp. „rychlost obec“, „R“ či „RJ“, dostatečně dle žalobce nespecifikují porušení povinnosti stanovené zákonem. U všech pokutových bloků absentuje právní kvalifikace přestupku, a to ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

K pokutovému bloku ze dne 17. 9. 2016 žalobce namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, neboť je v něm uvedeno pouze „125c/1f3“. Dle žalobce chybí rovněž uvedení konkrétního místa spáchání přestupku, aby bylo možné určit, zda k přestupku došlo na místě veřejně přístupném či soukromém pozemku a vyvstává i pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Popis skutku ve formátu „R“ dostatečně dle žalobce nespecifikuje porušení povinnosti stanovenou zákonem. Opět zde absentuje právní kvalifikace přestupku, a to ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Žalobce v žalobě dále uvedl, že na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014-27 požádal správní orgán o výmaz původního záznamu 2 bodů, neboť byl tento záznam proveden v rozporu s právními předpisy, a to na základě nezpůsobilého podkladu pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. V záznamu není uvedeno kdy, kde a k jakému porušení povinností ze strany žalobce došlo. Jedná se o rozhodnutí - příkaz, který nabyl právní moci dne 13. 4. 2013.

Není tedy bez důvodných pochybností patrné, komu, zejména kdy a kde a také za jaký skutek byly pokuty v blokových řízeních uloženy. V tomto směru se žalobce dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení, které k výzvě soudu vyčíslil na částku 10 800 Kč.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný odvolal na napadené rozhodnutí a navrhoval, aby soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl s tím, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje.

III. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

Výpisem z bodového hodnocení řidiče bylo doloženo, na základě jakých přestupků žalobce dosáhl 12 bodů. Dne 24. 9. 2016 podal žalobce námitky (bez uvedení konkrétních výtek) do oznámení správního orgánu I. stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ze dne 19. 9. 2016.

Správní orgán I. stupně měl k dispozici jednotlivá oznámení o uložení pokut v blokových řízeních ze dne 12. 1. 2014, 17. 5. 2014, 29. 3. 2015, 8. 3. 2016 a 17. 9. 2016. K nim byly vyžádány kopie pokutových bloků. Dále je součástí správního spisu příkaz Městského úřadu v Turnově ze dne 25. 3. 2013.

Ze spisu dále plyne, že řízení o námitkách bylo přerušeno, neboť žalobce podal podnět k přezkumnému řízení ohledně vydaného pokutového bloku ze dne 17. 9. 2016, jemuž ale nebylo vyhověno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 24. 3. 2017 byly námitky žalobce zamítnuty podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů ke dni 17. 9. 2016 byl potvrzen. Správní orgán I. stupně se zabýval všemi 5 přestupky, konstatoval, jakého protiprávního jednání se žalobce dopustil, jaké povinnosti dle zákona o silničním provozu porušil a podle jakých zákonných ustanovení byly přestupky kvalifikovány. Správní orgán I. stupně zjistil, že všechny pokutové bloky byly řádně vyplněny a žalobcem podepsány a že zápisy bodů u uvedených přestupků byly provedeny správně.

Blanketní odvolání ze dne 12. 4. 2017 žalobce k výzvě správního orgánu I. stupně doplnil. Obecné odvolací námitky směřovaly do přesvědčivosti a přezkoumatelnosti rozhodnutí. Podle žalobce nebyly naplněny požadavky pro řádný zápis právních norem, žalobce v tomto směru zmiňoval střídání zkratk vztahujících se k zákonu o silničním

provozu. Dle žalobce nemůže být oznámení o uložení pokuty dostatečným důkazem o tom, že pro záznam bodů v registru řidičů existoval způsobilý podklad. Dále se v odvolání vyjadřoval konkrétně k jednotlivým pokutovým blokům a zpochybňoval údaje uvedené v jednotlivých kolonkách pokutových bloků. V závěru odvolání žalobce poukázal na příkaz ze dne 13. 4. 2013, který byl vydán v období, o kterém Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2014 č. j. 9 As 185/2014-27 konstatoval, že důkazy o přestupcích získané v tomto období, byly získány v rozporu se zákonem a v odvolání tak žalobce požádal o výmaz 2 bodů v registru řidičů, neboť byl proveden na základě nezpůsobilého podkladu pro záznam bodů. Podle žalobce není v příkazu jasné, kdy k danému přestupku došlo, kde a jaké povinnosti žalobce porušil.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného správní orgán I. stupně rozhodoval o námitkách na podkladě pravomocných rozhodnutí, na základě kterých byly žalobci body zaznamenány. Také si vyžádal kopie všech pokutových bloků, které byly platné a pravomocné. Žalovaný se vyjádřil k námitkám vztahujícím se k jednotlivým blokům a konstatoval, že předmětné pokutové bloky jsou zcela dostačující. Správní orgán I. stupně podle žalovaného rozhodoval na podkladě všech dostupných a způsobilých podkladů, u přestupků dokladoval jak jednotlivá oznámení o uložení pokuty, tak samotná rozhodnutí o blokové pokutě, když ve spise byly zajištěny kopie pokutových bloků, které splňují požadavky dle § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j. 9 As 2/2011-93. Žalovaný se poté podrobně zabýval náležitostmi pokutových bloků ze dne 17. 9. 2016, 7. 3. 2016, 29. 3. 2016, 17. 5. 2014 a 11. 1. 2014 a na základě skutečností v nich uvedených dovodil, že odvolací námitky jsou nedůvodné, případně byly žalobcem uváděny skutečnosti nepravdivé. V závěru napadeného rozhodnutí se žalovaný vyjádřil k rozhodnutí – příkazu ze dne 13. 4. 2013 a tuto odvolací námitku žalobce uznal a uložil správnímu orgánu I. stupně záznam 2 bodů v registru řidičů žalobci vymazat. Dle žalovaného i přesto, že dojde k výmazu 2 bodů žalobce v registru řidičů, žalobce ke dni 17. 9. 2016 dosáhl 12 bodů a nebylo tedy nutné měnit či rušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního dle § 75 odst. 1 s. ř. s.

Předmětem soudního přezkumu jsou správní rozhodnutí vydaná ve věci námitek proti záznamu 12 bodů v registru řidičů uplatněných podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče (odst. 2). Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (odst. 3).

V obecné rovině soud nejprve připomíná, že rozsah řízení o námitkách vymezil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).*“ V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. Tomu pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tedy správní orgán ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečnostem uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010-59). Z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20 či ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-41) ve spojitosti s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, plynou hlediska, ze kterých je třeba zkoumat jednotlivá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení (pokutové bloky), aby mohl být učiněn závěr o zákonném podkladu pro záznam bodů v registru řidičů.

První žalobní bod, který se týká nereflexivního odvolacích důvodů, v podstatě kopíruje žalobní námitky uplatněné již v žalobách projednávaných zdejším soudem pod sp. zn. 59 A 15/2015 a sp. zn. 59 A 34/2015, sp. zn. 59 A 64/2015, sp. zn. 59 A 65/2015 či sp. zn. 59 A 68/2015, z poslední doby pod sp. zn. 59 A 88/2016 či 59 A 90/2016. Žaloba v tomto směru neobsahovala žádné žalobní výhrady, které by žalobcův případ individualizovaly a směřovaly do konkrétních částí napadeného rozhodnutí žalovaného a opomenutí konkrétních odvolacích námitek.

K uplatněnému žalobnímu bodu soud shodně jako v předchozích rozhodnutích v shora označených věcech uvádí, že je samozřejmě povinností žalovaného jako odvolacího orgánu svoje rozhodnutí řádně odůvodnit v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, včetně vypořádání odvolacích námitek. Tuto povinnost však nelze absolutizovat a chápat ji jako striktní požadavek na podrobné vypořádání každé dílčí námitky a argumentace, je-li z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, jak o odvolacích důvodech žalovaný uvažoval a na základě jakého skutkového stavu a právních úvah a důvodů. Některé výtky mohou být vypořádány i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje správní orgán názor odlišný od žalobce, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně *implicite* vypořádá.

Soud má za to, že napadené rozhodnutí se plně vypořádalo jak s odvolacími důvody uplatněnými v obecné rovině, včetně odkazu na rozhodnutí vydávaná jinými krajskými úřady, tak i s konkrétními výtkami, které žalobce vůči jednotlivým pokutovým blokům vznesl. Soud považoval v daném případě rozhodnutí žalovaného za srozumitelné, přezkoumatelné, řádně odůvodněné.

Odvolává-li se žaloba znovu v úvodní části na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, jakož i na další rozhodnutí tohoto správního orgánu a rozhodnutí Městského úřadu Písek, uvádí soud, že nepovažoval za potřebné se jimi zabývat pro účely posouzení žalobních námitek. Žalobce nenavrhoval těmito listinami doplnit dokazování, neuváděl ani, jaké skutečnosti by jimi mohly být podloženy, kromě správní praxe toho kterého správního orgánu. K tomu lze jen poznamenat, že případná jiná praxe správního orgánu či rozsah odůvodnění jiných rozhodnutí bez dalšího nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného.

Další částí žaloby žalobce brojí (*pozn. soudu* opět shodně jako v žalobách podaných stejným právním zástupcem v již dříve projednávaných věcech) v obecné rovině proti nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. S tezemi, které žaloba ve vztahu k rozhodnutím o přestupcích a rozhodnutím vydaných v blokovém řízení soudu předestřela, lze v obecné rovině souhlasit. Je-li podkladem pro záznam bodů pravomocné rozhodnutí správního orgánu o přestupku [ve smyslu ve smyslu § 123b odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu], správní orgán již nepřezkoumává jeho správnost a zákonnost či dokonce kvalifikaci skutku, jak už bylo řečeno v úvodní části argumentace soudu, ale soustředí se k vzneseným námitkám na to, zda jde o řádný podklad pro záznam, zda byl zaznamenán správný počet bodů. Ve vztahu k pokutovému bloku [v návaznosti na oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení dle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] lze ve stručnosti shrnout, že je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsání jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je stanoví zejména § 84 a § 85 zákona o přestupcích, přičemž povaze blokového řízení korespondují strohé a zkratkovité formulace, pokud je z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, je-li zároveň konkrétní jednání v pokutovém bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, aby nebylo zaměnitelné s jiným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20 nebo ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39).

Teprve v další části žalobního bodu žalobce uvádí konkrétní výhrady vůči pokutovým blokům. Soud zdůrazňuje, že žalobce tak činí, aniž by zároveň správním orgánům rozhodujícím v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů vytýkal, že záznam bodů byl nesprávný, přestupků se nedopustil, s vydáním pokutových bloků nesouhlasil, nepodepsal je, apod.

Pokutový blok ze dne 17. 9. 2016 považuje soud za dostatečně určitý. Z uvedené zkratky právní kvalifikace „125c/1F3 zák. č. 361/2000 Sb.“ je nade vše zřejmé, že žalobcovo jednání bylo kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. Tato kvalifikace je dostatečná. V pokutovém bloku je dále konkretizováno, že „překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci 50 km/h, naměřeno 78 km/h“. Tedy jedná se o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Žalobce v žalobě chybně namítal, že v pokutovém bloku byla uvedena zkratka „R“. Soud dále konstatuje, že v pokutovém bloku je jednoznačně identifikováno nejen jednání, kterého se žalobce dopustil, ale i místo a čas jednání. Soud zdůrazňuje, že žalobce se mohl na místě bránit proti zjištění přestupkového jednání, jeho prokázání, právní kvalifikaci a uložené pokutě (což jsou podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích), což neučinil. V pokutovém bloku nebylo nutné podrobněji rozepisovat

přestupek, místo jeho spáchání atd., pokud nebylo sporu o tom, že šlo o porušení povinnosti při provozu na pozemních komunikacích. K absenci odkazu na ustanovení § 18 odst. 4 o silničním provozu soud uvádí, že v pokutovém bloku sice odkaz na toto ustanovení není uveden, ale je nahrazen slovním popisem „překročení nejvyšší povolené rychlosti“ a odkazem na ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu spolu s uvedením údaje o naměřené rychlosti, a tím je dle soudu jednání žalobce dostatečně zachyceno podle § 85 odst. 4 zákona o přestupcích.

Ve vztahu ke zpochybňované právní kvalifikaci jednání v pokutových blocích ze dne 7. 3. 2016, 17. 5. 2014 a 11. 1. 2014, učiněné prostřednictvím údaje „§125c/1f 4“ zák. č. 361/2000 Sb., konstatuje soud, že ji považuje za dostačující, nikoliv vadnou. Z uvedené zkratky je zřejmé, že žalobcovo jednání bylo v jednotlivých případech kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., neboť žalobce při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. Dále bylo vždy dostatečným způsobem specifikováno, že šlo o zkratky „překročení rychlosti v obci, překročení maximálně povolení rychlosti“, resp. v případě pokutového bloku ze dne 11. 1. 2014 „rychlost 65 km/h“. K žalobním námitkám žalobce ohledně užitých zkratk pro rychlost soud uvádí, že opět neodpovídají obsahu vyplněných kolonek jednotlivých pokutových bloků, v nichž bylo vždy dostatečně popsáno, že se jednalo o překročení rychlosti v obci. Z jednotlivých pokutových bloků také vyplývá, jaká byla naměřená rychlost žalobce. Namítaná absence odkazu na ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, který upravuje povinnost řidiče jet v obci rychlostí 50 km/h a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h je v pokutových blocích ze dne 17. 5. 2014 a 7. 3. 2016 nahrazena slovním popisem tohoto ustanovení a odkazem na ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu spolu s uvedením údaje o naměřené rychlosti, a tím je dle soudu jednání žalobce dostatečně zachyceno podle § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Z pokutového bloku ze dne 11. 1. 2014 je také zcela zřejmé, že došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti s odkazem na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu s uvedením naměřené rychlosti 65 km/h bez ohledu na to, že zde není výslovně uvedeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Z pokutových bloků je patrné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.

K pokutovému bloku ze dne 29. 3. 2015, kde žalobce namítá chybné uvedení právní kvalifikace „125c/1f4“, soud uvádí, že v pokutovém bloku je uveden odkaz na „125c/1f3“. Z tohoto je zcela jasné, že žalobcovo jednání bylo kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. V pokutovém bloku je skutek popsán jako „rychlost v obci 77 km/h“, což opět nekoresponduje se žalobní námitkou, ve které žalobce uvádí zkratku „RJ“. Žalobce tedy překročil nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. V pokutovém bloku je specifikováno místo spáchání přestupku, datum a čas. Dle soudu namítaná absence odkazu na ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu nemá vliv na způsobilost pokutového bloku pro zápis bodů a popis přestupku je v souladu s § 85 odst. 4 zákona o přestupcích.

K bodu c vi) žaloby, ve kterém žalobce žádá o výmaz 2 bodů za přestupek uvedený v příkazu Městského úřadu v Turnově, který nabyt právní moci dne 13. 4. 2013, kdy byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014-27 (oprávnění k měření rychlosti vozidel a hmotné zainteresování na výsledcích měření soukromoprávním subjektem), soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uznal tuto odvolací námitku a uložil správnímu orgánu I. stupně záznam 2 bodů za tento

přestupek s registru řidičů vymazat. Soud z bodového hodnocení žalobce ze dne 29. 9. 2016 zjistil, že ke dni 17. 9. 2016 dosáhl žalobce v součtu 12 bodů za přestupky ze dne 17. 9. 2016, ze dne 7. 3. 2016, ze dne 29. 3. 2015, ze dne 17. 5. 2014 a ze dne 11. 1. 2014 bez ohledu na výmaz 2 bodů za přestupek, kterým byl žalobce uznán vinným v příkazu, který nabyl právní moci dne 13. 4. 2013. Výmaz 2 bodů nemá tedy žádný vliv na správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, popřípadě na rozhodnutí žalovaného.

Obecné námitky ohledně specifikace místa spáchání přestupkového jednání, které opět žalobce uplatnil ve vztahu ke všem pokutovým blokům týkajícím se překročení nejvyšší povolené rychlosti, neshledal soud důvodnými. Popisem místa spáchání přestupků se v napadeném rozhodnutí ve vztahu ke všem pokutovým blokům podrobně zabýval žalovaný. S jeho závěry žalobce nijak nepolemizuje, soud proto v tomto směru odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, neboť by jen opakoval skutečnosti dostatečně a správně zodpovězené žalovaným. Žalobce namítá pouze formální nedostatky, aniž by se současně bránil tomu, že daný přestupek v uvedeném místě nespáchal, že nesouhlasil na místě s jeho kvalifikací, netvrdí, že nepodepsal pokutový blok či byl k podpisu donucen. Za takové situace nebylo nutné v pokutových blocích ještě podrobněji popisovat místo přestupkového jednání, pokud nebylo sporu o tom, že šlo o porušení povinnosti při provozu na pozemních komunikacích.

Soud tedy uzavírá tím, že pokutové bloky, jejichž nedostatky žalobce namítal, správní orgány správně posoudily jako způsobilé podklady pro zápis příslušného počtu bodů do registru řidičů. Protože, jak soud odůvodnil ve vztahu k jednotlivým pokutovým blokům, ve vydaných pokutových blocích bylo vždy řádně uvedeno, za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, nemohla vzniknout pochybnost o věcné příslušnosti orgánů policie, resp. obecní policie přestupky v blokovém řízení projednat ve smyslu § 86 písm. a), d) bod 1 zákona o přestupcích. Nelze dospět k závěru, že by správní orgány postupovaly při vyřízení námitek nezákonně.

K obecné námitce, že z pokutových bloků není zřejmé, komu a kdy a kde byly pokuty v blokovém řízení uloženy, soud konstatuje, že všechny pokutové bloky mají zákonné náležitosti ve smyslu shora uvedených ustanovení zákona o přestupcích. Plyne z nich, že přestupcem byl žalobce, obsahují i datum a místo vydání.

V. Závěr soudu a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 11. dubna 2018

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu